

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 15. Augusti. In Assumptione B. Mariæ Virginis. Porrò, unum est
necessarium. Quod unum est in assumpta Virgine gloriosius, hoc est
assumptum ex illo uno necessario de quo Christus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

niuntur, ut & ipsi gratias Deo agant quod se
nat potius in igne uri, quam in se ignem extin-
gui. *Assis gratias ago:* dicebat S. Laurentius:
gratias tibi ago Domine, quia januas tuas ingredi
merui.

Apoc. 1. 4.

Obserua hic primo diligenter, quomodo era-
ticulam igneam in qua jacebat & alia conjuncta
supplicia vocet janua cœli, quia videlicet cer-
tissimus inde est in cœlum introitus. Sic & de
cœlo dicitur: *Hic patientia sanctorum est, qui cu-
stodiunt mandata Dei, & fidem IESV.* Quasi
diceretur, hic in ipso introitu ad gradum beati-
tudinis unicuique statuendum, maximè consi-
deratur patientia quam in pœnis exercent.

2. Cor. 12.

Deinde verò etiam atque etiam illud observa
quàm insipienter oblatam fugias pœnam. Janua
cœli est & tu fugis! Semen divina est beattudi-
nis & tu pareis semini! Certitudo est aeternæ sa-
lutis, si quæ hic possit haberi, & tu mavis peric-
litari aut forte perire in periculo, quàm certum
& securum incedere! Respice ab hac infania, &
libenter gloriare in infirmitatibus & adversis
tuis, *Ut inhabitet in te virtus Christi.*

Cant. 2.

Quod ut præstes fidelius: observa tertio quod
ait S. Bernardus in hæc Cantorum verba, *Cœ-
lumba mea in foraminibus petra.* Nempe Chri-
stum velle non tantum ut confidamus in adver-
sis nos ab ipso videri & adjuvari, sed præterea ut
ipsum etiam videamus, ut mentis oculos in ip-
sum conjiciamus. *Vult videri, inquit, vult ben-
gnus Dixit de vultu suo vultum & oculos in sua*

*Serm. 61.
in Cant.*

sustolli vulnera, ut illius ex hoc animum erigat, &
exemplo sui reddat ad tolerandum fortiozem. E-
nim verò non sentiet sua iam illius vulnera intue-
bitur. Stat martyr irruens & triumphans toto
licet lacero corpore, & rimante latera ferro, non
modò fortiter sed & alacriter sacrum è carne sua
circumspicit ebullire errorem. *Ut ergo tunc anima
martyris? Nempe in tuto, nempe in petra, nempe in
visceribus IESV, vulneribus nimirum patenti-
bus ad introeundum. Si in suis esset visceribus,
ferens ea ferrum profecto sentiret, dolorem non
ferret, succumberet, & negaret; nunc autem in pe-
tra habitans quid mirum si in modum petra du-
ruerit? Neque hoc facit stupor sed amor: submitti-
tur enim sensus non amittitur. Nec deest dolor, sed
superatur, sed contemnitur. Nonne si posses in-
tueri Christum ut sic posses dolorem vincere?
non evitatio pœnam sed culpam: non subtra-
hendo te à patiendi loco, sed retrahendo te ab
impatenti verbo & animo.*

Vide in I. parte, de Comuni SS. Martyrum.
In 2. Ver. 4. Palchæ, Ubi hoc declaratur parado-
xum.

In infirmitate virtus. In impoten-
tia potentia.

Et in 4. parte, Fer. 2. Hebdom. 21. Fer. 3. Heb-
dom 22.

I N

ASSUMPTIONE
B. MARIE VIRGINIS.

*Die 15.
Augusti.*

Porro, unum est necessarium. *Asaria optimam partem elegit,
qua non auferetur ab ea. Luc. 10:*

VERITAS PRACTICA.

Quod unum est in Assumpta Virgine gloriosius,
hoc est assumptum ex illo uno necessario
de quo Christus.

RATIO EST, Quia quod unum est in Assum-
pta Virgine gloriosius, est illa cœlestis gloria &
singularis beatitudo, ad quam evelta est supra
omnem creaturam.

Sed ex illo uno nec sarris de quo Christus, assumptus
est illa cœlestis gloria, & singularis beatitudo ad
quam evelta est beata Virgo supra omnem crea-
turam.

Ergo quod unum est in Assumpta Virgine gloriosius
hoc est Assumptum ex illo uno necessario, de quo
Christus. Quæ cerè veritas manifestè demon-
strabit quanti sit meriti & momenti revo care
ad præxim illud unum necessarium, sicut Beata
Virgo revo caruit, unum sibi tantum miri &
glo-

gloria singularis promeruit, quantum in Assumptione sua recepit.

I. PUNCTUM.

Luc. 10.

INTRAVIT IESVS in quoddam castellum, & mulier quaedam Martha nomine, excepit illum in domum suam, & huic erat soror nomine Maria, qua etiam sedens secus pedes Domini, audiebat verbum illius. Martha autem satagebat circa freques ministerii, qua stetit, & ait: Domine, non est tibi cura quod soror mea reliquit me solam ministrare? Dic ergo illi ut me adjuvet. Et respondens dixit illi Dominus: Martha Martha, sollicita es, & turbaris erga plurima. Porro, UNUM EST NECESSARIUM. MARIA OPTIMAM PARTEM ELEGIT QUAE NON AVFERETUR AB EA.

Quam apte quod et hoc hodiernum Evangelium assumptae B. Virgini dicitur in declaratione veritatis propositae, cujus praxis quale sit momentum & meritum sicut patet ex illa gloriosissima Virginis Matris assumptione, sic quanta sit illius assumptionis gloria non potest melius demonstrari quam ex ipsa veritate proposita; seu ex uno ipso necessario de quo Christus Dominus; quae & optima pars est quam elegit Maria Mater ejus sanctissima, ratione cujus hodie sublimem illam ad gloriam evecta est, cui nulla in caelis par esse cognoscatur post Filium.

Præmittenda est itaque toti discursui veritas, quod qui aliquid est in Assumpta B. Virgine gloriosum, quod sanè ex multis unum est aliquid singulare hoc est assumptum scilicet ex illo uno necessario de quo loquitur Christus. Hoc est in illo suda u. Hoc est inde depromptum, hoc est inde glorificatū.

Ratio est valde moralis, practica & per opportuna his qui suae perfectioni vacant. Cum multa nempe considerari possint quae ad hujus triumphum magnificentiam concurrerunt, cum representari possint novem illi Angelorum chori, qui certatim sonnelebrent resurgentem, ascendentem & triumphantem Virginem matrem: Cum ipse Christus Dominus sua praesentia triumphum cohonestate & manu docere dignissimam Matrem suam in paratum sibi thronum, sit facile contemplari: sicut & ipse thronus ad similitudinem throni Salomonici describi possit, de quo dicitur, quod non est factū tale opus in universis regnis. Ac cum pleraque alia pro cuiusque peccatis sensu possint cogi-

3. Reg. 10.

tari: tum verò unum est singulare & solidū, quod praeter ceteris omnibus verè gloriosum, verè illustre est & verè memorandum, singularis illa scilicet gloriae propriae beatitudinis seu beatificae visionis, quam adeptae est, quam consecuta est, quam possedit hodie & in aeternum possessura est supra omnes Beatos alios, supra quoslibet Angelorum choros, uno Christo inferior, ceteris omnibus eminentior & excelsior, non sola solum sede seu gradu quodam ad dignitatem externam sublimiori, sed ipsius quam vocant essentialis beatitudinis possessione tam gloriosa, tam beatifica tam eximia & singulari, ut illa una plus illius gloriae possideat quam ceteri simul omnes Beati, verèque de se dicat: In plenitudine sanctorum de-

Eccl. 24.

lensio mea. Hoc est unū videlicet gloriosius, hoc est illustrius & ad omnem memoriam insignius. Nam cum vera beatitudo veraque celestis gloria non in triumphis illis consistat qui ad humanum nostrum morem componuntur, sed in ipsa sola Dei visione & amore Deifico: quid sequitur nisi hoc ipsum etiā praeter ceteris unum esse, quod verè gloriosum, verè beatum, verè sit praedicandum? Atque eò magis praedicandum, eò magis gloriosum & beatum censendum, quod lumen gloriae seu illa Dei visio & divinus amor magis affluat & abundabunt.

Hoc est vel maxime quod ipsi mirabantur & celebrabant Angeli: Quae est ista qua progreditur quasi Aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata? Nempe ut aurora consurgens, dum viveret, progrediebatur semper in amore divino, & ex illis iustis erat de quibus Sapiens: Austorum semita quasi lux splendens procedit, & exiit usque ad perfectam diem. Pulchra erat ut luna, non quae suis decessit spatiis, sed quae semper plena & lucida, sive corpus sive animum Virginis spectes, nullus ibi defectus. Electa ut sol quae sit singularis in sua specie, & unus in mundo: eò repraesentat singularem illum celestis gloriae statum ad quem e vecta est, tanto claritatis splendore supra omnes Sanctorum caetus, quantum est solis splendor supra omnes astro: rum ordines. Nihil splendore in aliis, ait S. Hieronymus, quod non reluceat in Maria. Sic propterea denique ut castrorum acies ordinata dicitur, quod illa una contineat universam Sanctorum aciem, sive sanctitatem consideres, sive beatitudinem, sive potentiam qua contra Daemones, in gratiam hominum plus una valet apud Filium, quam quidquid creatum est. Vna est columba mea, perfecta mea, viderunt eam filiae, & beatissimam praedicaverunt.

Cant. 6.

Prov. 4.

Cant. 6.

D d d 3 runt,

runt, & regina laudaverunt eam. Multa filia congregaverunt divitias, tu supergressa es universas. Congaude illi plenius, & protectate quod si etiam majorem & beatorem illam posses facere, faceres. Sed verè id non dices nisi saltem hodie quod possis ad eius promerendum cultum, sic facias.

II. PUNCTUM.

SED ex illo uno necessario de quo Christus Dominus in Evangelio, assumpta est illa caelestis gloria & singularis beatitudo, ad quam eversa est hodie Beatissima Virgo, super omnem creaturam.

Id est ex continua illius unius necessarii praxi promeruit ut sic glorificaretur, inde assumptum est eius meritum ut sic assumeretur ad talem gloriam. Neque enim praecise quod Virgo mater: vel mater Christi, vel plena gratia fuerit, ad tantam evecta est beatitudinem; sed quod simul bonis suis operibus seu praeclaris virtutum & perfectae praesertim caritatis actibus quamdiu vixit, se dignam fecit tali felicitatis aeternae gloria. Nam cum velut merces, velut bravium, & velut corona iustitiae detur unicuique mortali immortalis in caelo gloria, sic oportet totum antecedentis vitae promeritum considerari, ut ex aequo respondeat illa consequens merces, & aeterna compensatio, ut illud adimpleatur: *Vnusquisque mercedem propriam accipiet secundum suum laborem. Vnusquisque quod fecerit bonum, hoc recipiet à Domino.*

1. Cor. 3.
Ephes. 6.

Jam verò quid est illud unum necessarium in Praxi? Quo modo Beata Virgo sese in illa exercuit? Et quale inde est meritum assecuta? Tria sunt nobis modò breviter explananda. De primo cura multa dici possunt secundum literalem allegoricum, moralem & anagogicum Scripturae sensum, quae patent apud Interpretes, tum eò praecipue recidunt omnia, ut dicatur esse voluntas Dei bona, beneplacens & perfecta, id est, in substantia, in modo & in fine: nihil ut aliud pure spectetur quam quod velit Deus, prout velit & quia sic vult. Hoc enim unum verè censendum est necessarium in hac vita, sine quo ad aeternam perveniri non potest, licet ad sint caetera omnia: & quo posito securè pervenitur, licet alia desint omnia. Quod est autem verius illud bonum sine quo perveniri non possit ad aeternam vitam, & cum quo certissime perveniatur, nisi voluntas Dei? Tolle hanc ab homine, quid proderit quidquid fecit, si non fecit quod Deus voluit?

Rom. 12.

Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, 1. Reg. 15; & non potius ut obediatur voci Domini? Melior est enim obedientia quam victimas, & auscultare magis quam offerre ad pectus arietum. Unde expressè sanctus Thomas: *Qua. unque alia virtutum opera ex hoc meritoria sunt apud Deum, quod fiant ut obediatur divinae voluntati. Nam si quis etiam martirium susciperet, vel omnia sua pauperibus erogaret, nisi hoc ordinaret ad impletionem divinae voluntatis, meritoria esse non possent, si non nec si fierent sine caritate.* Qui autem voluntatem Dei fecerit, quantumcunque parva fecerit, ipse intrabit in regnum caelorum, ait ipse Rex caeli & terrae.

Math. 7.

Hæc est optima pars quam elegerat Maria Magdalena praeforore sua Martha. Nempe ut sedens secus pedes Domini audiret verbum illius, audiret quid à se vellet, in hoc uno tota esset ut quid loqui vellet, audiret, & quod audiret exequeretur. Martha autem quae satagebat circa frequentis ministerium, bonato quidem partem & ipsa elegerat, sic ministrando Discipulis & ipsi Christo Domino, sed non optimam sicut Magdalena, quia non unum necessarium sicut illa elegerat; non stabat in uno sicut illa, non stabat in una Dei voluntate audienda & facienda sicut illa: nimis erat sollicita & nimis turbabatur erga plurima: volebat aliquid aliud aut alio modo & sine, quam vellet Christus. Maria autem Magdalena nihil aliud, sed hoc unum, atque hoc uno planè in modo & sine, quo Christus vellet: sicque in Christo tota erat, tota illi adhaerebat, tota illi vivebat, totalitate quadam indivisibili & inseparabili, quae distinguebat munus eius à Martha munere: quia Martha non sic indivisa erat nempe quantum erat nimis sollicita & turbata, tantum erat à Christo divisa, & ab uno necessario, divisione scilicet repugnanti perfectissimæ & unitivæ caritati quæ unum Deum pure respicit, pure amat, pure querit in omnibus, pure invenit, & invento pure fruatur, quæ est pars optima quæ non aufertur à possidente, quia perseverat in caelo ad omnem aeternitatem.

Sic sanctus Augustinus postquam dixit, non opus Martha fuisse reprehensum à Domino, sed munus distinctum: fuse ostendit in his duabus mulieribus duas vias esse figuratas, praesentem & futuram, temporalem & aeternam. In Martha, inquit, erat imago praesentium, in Maria futurorum. Quod agebat Martha tibi, sumus quod agebat Maria, hoc speramus. Hoc egimus bene ut illud habeamus plene. Quasi diceret, plenitudo & perfectio

Serm. 27.
de Verbo Domini.

Ratio illius unius necessarii & optimæ partis non habetur nisi in Cælo, ubi plene possidetur; sed interim tamen similitudo aliqua cœlestis & beatæ illius vitæ inchoatur in hac præsentia, quando scilicet ad Mariam imitatione propius accedimus quam ad Martham. Id est, quando magis se jungimur ab aliis omnibus ut uni Deo vacemus, uni obsequamur & salutem operemur. Unde & pergens sanctus Doctor: *Nam & modo, inquit, inde aliquid agimus remosi à negotiis, sepositis familiaribus curis: convenistis, statim, audistis, In quantum hoc agitis, Maria similes estis.*

Quod autem alij Patres & Interpretes vitam contemplativam & activam in his duabus foronibus esse expressam dicunt, & tantò contemplativam activæ anteferri, quantum Maria Marthæ, seu quantum pars optima bonæ præfertur, non aliter intelligendum est, quam ut exponit Divus Thomas, id ita quidem verum esse de duabus illis vitis consideratis in genere suo, sed nihilominus, inquit, posset tamen contingere quod aliquis in operibus vita activa plus mereatur quam in operibus vita contemplativa: puta si propter abundantiam divini amoris, ut eius voluntas impleatur, propter ipsius gloriam, interdum sustinet à dulcedine divina contemplationis ad tempus separari: sicut Apostolus dicebat ad Romanos nono, optarim ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis, quod exponens Chrysostomus in libro de compunctione dicit, ita totam mentem eius demerserat amor Christi, ut etiam hoc quod ei præ cæteris omnibus, amabilis erat, esse cum Christo, rursus id ipsum, quia ita placebat Christo, contemneret.

Ex quibus sanctorum Patrum verbis liquet quod sicut cæteris paribus melius est, exercitio Mariæ vacare quam Marthæ, si tamen cætera non sint paria, id est, si major sit Dei gloria, magisque appareat eius voluntas ut quis se exerceret in activa quam in contemplativa vita, tunc melius illi esset exercitium Marthæ, quam Mariæ, quia nihil melius quam divina voluntas; quæ propter si Marthæ debet Mariæ cedere, sic activa debet deseri propter contemplativam, non alio potiori iure hoc fit, quam quia sic melius agnoscitur Dei voluntas & impletur. Unde si, ut dictum est agnosceretur Deum aliter vel de aliquo, tunc propter eandem rationem, contemplativa deberet deseri, & Marthæ deberet Maria cedere.

Quod si ex divina voluntate & ordinatione, sic simul miserentur & unirentur illa duæ vitæ

ut neutra præjudicaret alteri, sed potius sese mutuo adjuvarent, tunc mixta illa vita perfectior & excellentior esset quam sola contemplativa vel activa sola. Sic expressè sanctus Thomas, ex quo concluditur tantò perfectius illud unum attingi necessarium, & optimam possideri partem, quantum excellentius mixta illa vita tenebitur, quantoque fidelius ambæ sorores Martha & Maria simul convenient, sicut videre est in Beatissima Virgine.

Hoc est secundum caput nunc ita explanandum ut pateat quomodo sanctissima Virgo Dei para duas duarum sororum vitas simul conjunxerit, ac perfectius etiam quam ipsa Magdalena in praxi unum illud necessarium exercuerit. Quod quidem explicari posset duobus modis, primò ut intelligatur sic aliquando vacasse divinis & internis rebus, ut tunc velut Magdalena solis illis vacaret, nec quid ullo modo de terrenis & externis cogitaret. Interdum verò etiam sic activam, velut Martha, exercebat vitam, ut tota esset in illo exercitio; sicque utramque diverso vitam tempore coleret, semper quidem perfectè in suo genere, sed non semper in eodem vitæ genere, sicut sanctus Gregorius Nazianzenus refert de sua Matre Nonna, Rem, inquit, suam domesticam in Austria suscipit auxit quasi pietatem colere nescires, Deo autem ac divinis rebus ita se addixit, tanquam à rerum domesticarum procurratione plurimum abesset, nec ab alter utro horum impedita est, quo minus alterum impleat; tota in domesticis, & tota in divinis. Quod cerè non est parum laudandum in foemina.

Sed alter est agendi modus qui longè videtur nobilior & perfectior: ut scilicet simul agas contemplando, & agendo contempleris. Potest quidem deseri actio si non sit necessaria, sed nunquam deseritur contemplatio nec cum ipsa etiam cessat actio; sicut Beati nunquam deserunt beatitudinem & contemplationem Dei, licet circa nos operentur. Sic B. Virgo sic indefessè divinis & humanis intendebat, ut si quid esset exterius operandum nunquàm omitteret, sic etià verò illa opus suum externum operabatur ut de divinis contemplandis nunquàm remitteret. Vacabat internis & divinis ut Magdalena, sed non sicut Magdalena: quia simul vacabat externis si esset opus: vacabat verò externis ut Martha, sed non sicut Martha, quia simul internis & Divinis intendebat. Nullum est externi generis officij à Martha Christo præstitum, nec ullum internæ pietatis officium ipsi à Magdalena redditum, quod

2.2. q. 188.
a. 6.

2.2. q. 182.

4.3.

27.

11

Serm. 2. de
Assumpti.

Serm. de
Nativit.
Virg.

Homilia in
Evangelio
hodiernum

quod non simul ex æquo Maria Virgo reddiderit. Quasi una illa simul eodem tempore, atque eodem obsequij actu, Magdalena esset & Martha. In hac una & summa Maria, inquit sanctus Bernardus, & Marthe negotium, & Maria non otiosum otium invenitur. Petrus vero Damiani paulo fufius, alludens ad duas manus quæ in throno Salomonis vifebantur: *Dua, ait, manus, activa & contemplativa vitam significant, quæ Virginem propensiori diligentia ambiunt. Adeo ut nec actio contemplationem minueret, & contemplatio non deferret actionem. Recordare quia non erat ei locus in diversorio, quomodo Filium suum propria lactaverit uberibus, & omnes vagientis parvuli susceperit actiones, & tunc intelliges quia plurimum ministravit. Tum vero de contemplatione: Considera quia ipsa est quæ in contemplativa dignitate supervecta dulcedinem, in ipsius Dei substantiam lucidiores insinuat obtutus. La va eius, inquit Cantorum secundo, sub capite meo: & dextera illius amplexabitur me.*

Fufissimè autem sanctus Anselmus: *Sicut Mater est singularis, inquit, ita & istarum virtutum effectus, quarum ista sorores typum tenent, in ea existit singulari. Nunquam in aliqua persona, immo in omnibus sic Marthe operata est: nunquam alia sic Maria contemplata est, nunquam illa velha: alia quod suum est, sic exhibuit. Et post descriptam Marthe actionem, per usitata misericordiarum corporalis opera, sic ad beatam Virginem cuncta illa refert: ita non quemlibet ex minimis, sed summum Dei Filium hospitem suscepit: nudum carne, velotiam pannu operuit: esurientem parvit sitientem lacte potavit: infirmum per infantiam & jaacentem non solum visitavit, sed etiam balneando, fovendo, leniendo, gestando frequentavit, ut merito de ea dicatur, Marthe satagebat circa frequens ministerium: Comprehensio & crucifixo quasi in carcere posito affuit. Et post multa de hoc activæ genere, sic pergit in eius explicanda contemplativa: Quid de Deo non sapiebat, in qua Sapientia Dei latebat, & in cuius utero corpus sibi aptabat? Christus est ut ait Apostolus, Dei virtus & Dei Sapientia, & in eo sunt omnes thesauri Sapientia & Scientia absconditi. Christus autem in Maria. Ergo Dei virtus & Dei Sapientia, & omnes thesauri Sapientia & Scientia in Maria. Eac non tantum ad pedes, sed etiam ad caput Domini sedens audiebat verbum ex ore eius. Hac confer vabat omnia verba Angelorum, Pastorum, Magorum, nec non*

ipsius Filij sui, conferens in corde suo. Nemo tamquam si ut ista gustavit quam suavit est Dominica. Inebriabatur ab ubertate domus Dei & torrentis voluptatis sue potabatur. Nec mirum, quoniam apud eam, imo intra eam erat fons vita de quo manabat tanta perfectio utriusque vita. Circa plurima ut Marthe occupabatur: circa unum ut Maria delectabatur, quia unum est necessarium, plurima auferuntur, unum manet. Singulariter igitur partem Marthe peregit, singulariter optimam partem Maria elegit.

Quibus sancti Patris verbis nil superest adiungendum, nisi quod tertio loco propositum fuit, quale inde meritum Beatissima Virgo Deipara sit consecuta, ut inde cœlestis illa gloria & singularis Beatitudo ad quam hodie fuit evecta, delumpta fuerit. Sic autem facile demonstratur: nam cum omne meritum nostrum cui Beatitudo proportionata respondet in cœlis, situm sit in quantitate & qualitate bonorum operum; profectò quanta extiterint numero, & qualia perfectione opera, tanta futura sit beatitudo necesse est: & cum sint nonnulla principia ex parte Dei, & ex parte nostra unde illa quantitas & qualitas operum peti solet, hinc manifestè sequitur, ut, quod erit principium huiusmodi quantitatis & qualitatis operum, illud ipsum sit singularis huius gloriæ quam possidet, fundamentum. Quodnam est autem illud principium ex parte B. Virginis, nisi unum illud necessarium, cui sic affixa erat, ut quod spectat ad quantitatem bonorum operum, tanta numerari possint quanta possunt recenseri momenta, quibus à primosue conceptionis exordio, ad supremum usque spiritum, mereri potuit. Sicut enim nunquam desinit actu & re ipsa inhaerere summo illi bono in quo est positum illud unum necessarium, ita planè non cessavit à merito; quia potius eam secundum totam gratiæ latitudinem semper operaretur, sic in singula meritis procedebat momenta, ut unoquoque actu, unoquoque suspitio, suum duplo meritum adaugeret, ret. O quis numeret quò tandem usque pervenerit?

Atque ita ratiocinandum est de qualitate tantorum eius operum. Nihil excellentius, nihil sublimius. Quid enim excellentius pura & perfecta charitate? Quænam verò purior & perfectior charitas quam quæ ex puriori corde procedit? Quodnam denique purius esse corpote intelligi, quàm quod uni Deo sic adhæret ut nulla profus humana re vel ad momentum in-

de divellatur? *Dilectus meus mihi & ego illi Tenueum, nec dimittam donec introducam illum in domum matris mee.* Id est, in coelestem ipsam beatitudinem, ubi nunquam excidit nec decrevit.

S. Dionys.
l. de Div.
Nom. 6. 4.

O quam verè sanctus ille Doctor qui asserit, *amorem Divinum eccliam facere, suos amantes ita in Deum rapere ut vivant in Deo potius quam in seipsis, utique dicant, vivo ego jam non ego, vivit verè in me Christus; Quasi dicerent, quotquot sunt actus vitæ, tam sunt excellentes & perfecti quam ipse Christus excellenter & perfectè vivit, qui sic in ipsis vivit sicut & ipsi vivunt in eo.* O verè pars animæ optima quam Maria elegit, cum illud unum elegit necessarium cui toto quo vixit tempore, non adhæsit modò sed in hærit in ipsum transformata *Vnum. Ego dilectio meo, & ad me conversio eius.*

Can. 7.

III. PUNCTUM.

QVOD unum est igitur in Assumpta Virgine gloriosus, hoc est Assumptum ex illo uno necessario, de quo Christus ad duas illas egit sorores, qua Virginem Matrem sic expresserunt, ut illa una simul fuerit & fecerit quod illa amba circa Dominum IESVM; Atque ex illa praxi Virgo sanctissima tantum est assecuta perfectæ æonis & meritæ, ut, quidquid in cælis possidet, inde, possideat; & quidquid in cælis est post Christum gloriosus, propterea possideat quia sic uno illo necessario in Praxim exercito sibi illud promeruit. Hinc rursus sacri Comites eius triumphi: *Quæ est ista, inquit, quæ ascendit de deserto, delictis affluens, innixa super dilectum suum?* Totus illi videlicet mundus erat velut desertum, quia nihil in mundo præter unum Deum spectabat. Inde verè delictis affluens quia inde summam illam qua fruebatur beatitudinem profors hauserat. Innixa denique est super dilectum suum, quia totum id agnoscat provenire ex illo qui humilitatem respexit ancillæ suæ, unde illam beatam dicunt omnes generationes; & quia fecit illi magna qui potens est, & sanctum nomē eius.

Can. 8.

O quantum illa jam magnificat Dominum! suum! o quantum à Domino etiã & magnificatur, & magnificanda proponitur! Quid hodie conferes ad eius magnificentiam? Cogita quidquid voles, nihil illi gratius, aut gloriosius nec tibi quidquam utilius aut facilius invenies quàm si eam velis imitari, secundum datam tibi gratiam, in illo uno necessario ad praxim quotidianam revocando.

Hayneusue Pars sortis.

Nihil illi gratius, primò quidem quia nihil Christo Filio & Domino suo gloriosus, cum id unum præcipuè commendaverit, id unum in vita egerit, id unum ut agamus ad suam gloriam nostramque spiritalem utilitatem vehementius desideret, Deinde quod ipsa sciat ex rei veritate, & ex propria cognovit experientia, nihil esse opportunius ad ingentem meritum cumulum promerendum, quam si huic uni negotio invigilemus, insistamus, induremur & immodiamur. Hoc est quod nos invitat cum his Sapientia verbis nos allicit ad consecretandas vias suas: *Nunc ergo filij, audite me, Beati qui custodiunt vias meas. Audite disciplinam, & estote sapientes, & nolite abijcere eam.* Quid ab illa petis aliud, cum potius id tibi sit attendendum quod illa petit à te? Si quam etiã, eius favore, gratiam postules, nonne illam facilius largietur ad id efficiendum quod ipsa exte desiderat, quam si quid aliud quantumvis pium & salubre cupias? Nec illud frustra est additum, *Estote Sapientes, quasi diceret, in hoc ostenderis an sis sapiens, necne; si quod est tam facile simul ac utile, vobis cordi & curæ sit, cum in re tanti momenti quale est salutis negotium, nemo id sapiens recuset quod est iudicatum à Christo, & ab eius Matre, opportunius ad salutem.*

Prov. 8.

Recitene illi iudicant & nobis consulunt? Cur non ergo assentiris? Quid magis humano conformè iudicio quàm veritas? Et hæc est veritas evangelica præcipuè commendata? Quid magis appetit humana voluntas quam bonum? At quale bonum aptius quam quod Veritas ait unum hoc esse necessarium? Quid denique memoriam magis juvat quam rerum ad discendum necessitas & brevis? Quid porro brevius & magis necessarium, cum sit unum & unum duntaxat necessarium?

Nonne tam sæpe audivisti cavendum esse ab homine unius negotij, quia scilicet cum illud unum habeat, totus in eo curando est: & hunc hominem qui sit unius huius negotij maxmè cavet Dæmon qui contra nos est vigilantior quam nobis ipsi simus, ideoque omni modo conatur inde nos avocare, & multa interponere quæ nos avertant. Itane plus apud te valebit, quam Beatissimæ Virginis consilium & oblata gratia? Dic Virgini, dic illi quidem vehementer, *ne id pariat, sed audi etiã tibi dicentem, Nemibi adverseris dum tibi præsto sum.* Vide in 4. parte, Feria 2. Hebdom 23 Ubi opportunè ad seriem evangelicam de hoc uno necessario.

E o o

IN